

Küçük Uçan Tilki



Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Uçan Tilki

Aysel Banu YAVUZAL



Yeşil ormanın çok yukarılarında, yaprakların fısıldadığı ve çiçeklerin başını salladığı yerde, Pip adında küçük bir uçan tilki yaşırdı. Küçük ve yuvarlaktı, yaklaşık iki avuç içi büyüklüğündeydi. Kürkü yumuşak ve altın kahverengiydi, büyük koyu gözleri merakla parlardı. Her akşam, gökyüzü pembeye döndüğünde, Pip uyanır ve geniş, deri gibi kanatlarını gererdi.



Pip ormanı her şeyden çok severdi. Uzun ağaçları, tatlı çiçekleri ve küçük fenerler gibi asılı duran sulu meyveleri severdi. Küçük pembe burnu, sıcak akşam havasını koklarken titrerdi. "Lezzetli bir şeyler bulma zamanı," diye mutlu mutlu ciyaktı. Dalların arasında uçup gitti, yuvarlak kulakları ormanın uyuklu şarkılarını dinliyordu.



Bir akşam, büyük bir vınlama sesi Pip'i havada durdurdu. Uzun bir kuş hızla aşağı süzüldü ve yakındaki bir dala kondu. Kuşun parlak siyah tüyleri, parlak sarı-turuncu bir gagası ve nazik kehribar rengi gözleri vardı. "Merhaba, küçük," dedi kuş nazikçe. "Ben Kito, boynuzgaga. Sen kimsin?" Pip büyük gözlerini kırıştırdı ve gülümsedi.



"Ben Pip," dedi küçük uçan tilki. "Ben bir meyve yarasasıyım ve sulu meyveleri severim!" Kito başını yana eğdi ve kıkırdadı. "Ben de meyveyi severim," dedi. "Ama aynı zamanda uzağa ve geniş uçmayı da severim." Pip'in kanatları heyecanla çırpındı. "Hiç uzağa uçmadım," dedi. "Bana ormanı gösterir misin?" Kito başını salladı. "Beni takip et, küçük dostum."



Böylece Pip ve Kito birlikte ağaç tepelerinin üzerinde uçtular. Altlarında orman, dev bir yeşil battaniye gibi yayılıyordu. Pip, gümüş kurdeleler gibi parlayan nehirler ve uykulu devler gibi yuvarlanan tepeler gördü. Geniş kanatlarını çırpı ve sevinçle güldü. "Bu harika!" diye ciyakladı. Kito yanında uçuyordu, beyaz kuyruk uçları ay ışığında parlıyordu.



Kısa süre sonra olgun meyvelerle dolu bir incir ağacı buldular. Pip kondu ve sulu bir incir kemirdi. Çok tatlı ve yumuşaktı! Bir tane yedi, sonra iki, sonra üç. "Bunlar bütün ormandaki en iyi incirler," dedi küçük burnunu yalayarak. Kito da bir incir gagaladı ve gülümsedi. "Ye, küçük dostum. Önümüzde uzun bir uçuş var."



Pip yerken karnında şaşırtıcı bir şey oldu. İncirlerin içindeki küçük tohumlar, dolu karnında güvenle saklanarak onunla yolculuk etti. Pip henüz bilmiyordu ama küçük bir hazine taşıyordu. "Karnım yuvarlak ve mutlu hissediyor," diye kıkırdadı. Kito güldü. "Yuvarlak bir karın, iyi bir yemek demektir!"



Uçtular, uçtular, Pip'in hiç gitmediği kadar uzağa. Aşağıdaki orman değişti, yeni ağaçlar ve yeni kokular vardı. Pip'in kanatları yorgun hissetti ama kalbi hafifti. Aniden küçük bir tohum kaydı ve aşağı, aşağı, aşağı, çok aşağıdaki yumuşak toprağa düştü. Pip onun çimlere gömülüşünü izledi. "Ah!" dedi. "O neydi?"



Kito bilgece gülümsedi. "O, küçük Pip, yediğın incirden bir tohumdu," dedi. "Toprağā düştü. Bir gün orada yeni bir ağā büyüyebilir." Pip'in büyük gözleri kocaman açıldı. "Karnımdan koca bir ağā mı?" diye nefesini tuttu. "Bu harika!" Heyecanla kanatlarını çıırttı. "Ormanın büyümesine yardım ediyorum!"



Kito başını salladı. "Ben de yardım ederim," dedi. "Tohumları gagamda taşır ve uzak yerlere bırakırım." Pip'e aldığı küçük bir tohumu gösterdi. "Şunu izle!" Kito yükseğe uçtu ve tohumun güneşli bir tepeye yavaşça düşmesini sağladı. "Artık eski ağaçlardan uzak yerlerde yeni ağaçlar büyüyebilir," dedi. Pip kanatlarını birbirine vurdu. "Takım çalışması!" diye tezahürat yaptı.



O geceden itibaren Pip ve Kito en iyi arkadaş oldular. Her akşam birlikte ormanın üzerinde uçtular. Pip sulu meyveler yedi ve tohumların yeni yerlere dökülmesine izin verdi. Kito tohumları sarı-turuncu gagasında uzak tepelere taşıdı. "İyi bir takımız," dedi Kito. "Farklı hayvanlar, tek büyük iş," diye onayladı Pip sırtarak.



Bir gece ormanda güçlü bir rüzgâr esti ve küçük bir tohum yüksek bir kayaya sıkıştı. "Orada büyüyemez," dedi Pip üzülererek. "Kaya çok sert." Kito bir an düşündü. Birlikte bir plan yaptılar. Pip geniş kanatlarını çırpı ve Kito güçlü gagasını kullandı. Tohumu nazikçe yumuşak toprağa taşıdılar.



"Görüyor musun?" dedi Kito nazikçe. "Birbirimize yardım ettiğimizde, zor sorunlar bile kolaylaşır." Pip başını salladı. "Bunu tek başıma yapamazdım," dedi. "Ben de yapamazdım," dedi Kito. Yumuşak topraktaki küçük tohuma baktılar ve gülümsediler. "İyi uyu, küçük tohum," diye fısıldadı Pip. "Büyü ve güçlen."



Haftalar geti ve orman deęiřmeye bařladı. Pip ve Kito'nun tohumlarını bıraktığı yerlerde küçük yeřil filizler belirdi. Kısa süre sonra küçük ağalar yapraklarını güneře doęru uzattı. Kuřlar yeni dallarda řarkı söyledi ve köklerin arasında iekler açtı. "Ne yaptığımızı bak!" dedi Pip, mutlu daireler çizerek uçarken. "Birlikte ne yaptığımızı bak!" dedi Kito.



Orman her zamankinden daha yeşil ve daha mutlu büyüdü. Diğer hayvanlar yeni ağaçları görmeye geldi. "Bu nasıl oldu?" diye sordu meraklı bir sincap. Pip ve Kito birbirlerine baktılar ve gülümsediler. "Tohumları paylaştık," dedi Pip. "Birlikte uçtuk," dedi Kito. "Ve arkadaşların dünyayı daha yeşil yapabileceğini öğrendik," dediler birlikte.



Ve böylece, her akşam gökyüzü pembeye döndüğünde, küçük bir uçan tilki ve uzun bir boynuzgaganın ormanın üzerinde yan yana uçtuğunu görebilirsiniz. Sulu meyveler paylaşır, küçük tohumlar taşır ve neşeli bir şarkı söylerler. "Farklı hayvanlar, ormanın büyümesine yardım ediyor!" diye şarkı söylerler. Ve aşağıda bir yerde, iki iyi arkadaş sayesinde her zaman yeni bir küçük ağaç filizlenir.